

APPENDICE I.

Proposizioni relative al Nuovo Testamento condannate nel Decreto "Lamentabili",

XIII. - Parabolas evangelicas ipsimet Evangelistae ac christiani secundae et tertiae generationis artificiose digesserunt, atque ita rationem dederunt exigui fructus praedicationis Christi apud Iudaeos.

XIV. - In pluribus narrationibus non tam quae vera sunt Evangelistae retulerunt, quam quae lectoribus, etsi falsa, censuerunt magis proficua.

XV. - Evangelia usque ad definitum constitutumque canonem continuis additionibus et correctionibus aucta fuerunt; in ipsis proinde doctrinae Christi non remansit nisi tenue et incertum vestigium.

XVI. - Narrationes Ioannis non sunt propriae historia, sed mistica Evangelii contemplatio; sermones in eius evangelio contenti, sunt meditationes theologicae circa misterium salutis historica veritate destituta.

XVII. - Quartum Evangelium miracula exaggeravit non tantum ut magis extraordinaria apparerent, sed etiam ut aptiora fierent ad significandum opus et gloriam Verbi incarnati.

XVIII. - Ioannes sibi vindicat quidem rationem testis de Christo; re tamen vera non est nisi eximius testis vitae christianae, seu vitae Christi in Ecclesia, exeunte primo saeculo.

XIX. - Heterodoxi exegetae fidelius expresserunt sensum Scripturarum quam exegetae catholici.

XXIII. - Existere potest et re ipsa existit oppositio inter facta quae in Sacra Scriptura narrantur eisque innixa Ecclesiae dogmata: ita ut criticus tamquam falsa reicere possit facta quae Ecclesia tamquam certissima credit.

XXIV. - Reprobatus non est exegeta, qui praemissas adstruit, ex quibus sequitur dogmata historice falsa aut dubia esse, dummodo dogmata ipsa directe non neget.

XXIX. - Concedere licet Christum quem exhibet historia, multo inferiorem esse Christo qui est obiectum fidei.

XXX. - In omnibus textibus evangelicis nomen *Filius Dei* aequivalet tantum nomini

Messias, minime vero significat Christum esse verum et naturalem Dei Filium.

XXXI. - Doctrina de Christo, quam tradunt Paulus, Ioannes et Concilia Nicaenum, Ephesinum, Chalcedonense non est ea quam Iesus docuit, sed quam de Iesu concepit conscientia christiana.

XXXII. - Conciliari nequit sensus naturalis textuum evangelicorum cum eo quod nostri theologi docent de conscientia et scientia infallibili Christi.

XXXIII. - Evidens est cuicumque qui praeconceptis non ducitur opinionibus, Iesum aut errorem de proximo messianico adventu fuisse professum, aut maiorem partem ipsius doctrinae in Evangeliiis synopticis contentae autenticitate carere.

XXXVI. - Resurrectio Salvatoris non est proprie factum ordinis historici, sed factum ordinis mere supernaturalis, nec demonstratum nec demonstrabile, quod conscientia christiana sensim ex aliis derivavit.

XXXVII. - Fides in resurrectionem Christi ab initio fuit non tam de facto ipso resurrectionis, quam de vita Christi immortalis apud Deum.

XXXVIII. - Doctrina de morte piaculari Christi non est evangelica sed tantum paulina.

XL. - Sacramenta ortum habuerunt ex eo quod Apostoli eorumque successores ideam aliquam et intentionem Christi, suadentibus et moventibus circumstantiis et eventibus, interpretati sunt.

XLII. - Communitas christiana necessitatem baptismi induxit, adoptans illum tamquam ritum necessarium, eique professionis christianae obligationes adnectens.

XLIII. - Usus conferendi baptismum infantibus evolutio fuit disciplinaria, quae una ex causis extitit ut sacramentum resolveretur in duo, in baptismum scilicet et poenitentiam.

XLIV. - Nihil probat ritum sacramenti confirmationis usurpatum fuisse ab Apostolis: formalis autem distinctio duorum sacramentorum, baptismi scilicet et confirmationis haud spectat ad historiam christianismi primitivi.